

11. stasjon: Jesus blir naglet til korset.

”Og da de kom til det stedet som heter Hodeskallen, korsfestet de både ham og forbryterne der, den ene på høyre side av ham og den andre på venstre. Men Jesus sa: «Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør.»” (Lk 23, 33-34a)

De korsfestet han. Vi kan overhode ikke forestille oss hvor grusomt dette må ha vært! Lemmene revet ut av leddene for at spikrene passet i de planlagte boringene. En av bødlene kneler på bryst og armer for å forhindre at kroppen rykker, slik at hammeren treffer målet presist.

Det er vanskelig å tro, at Gud selv, i Jesu skikkelse, ligger her i bakken. I Jesus har de i beste forstand lagt Gud og Guds kjærlighet på korset. På veien hit kunne han i det minste bevege seg. Nå er den Allmektiges hånd dømt til ubevegelighet. Hånden til den, som holder alt i sine mektige hender! Nå klarer denne hånden ikke en gang å velsigne lenger. Det eneste Jesus kan er å holde ut.

Og så blir korset reist. Kroppens vekt øker smertene til det uutholdelige. Hele denne verdens byrde henger og drar i denne kroppen. Den pinte ber: „Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør.” Kanskje har han også bedt fra salme 22: ”en flokk av voldsmenn omringer meg; de gjennomborer mine hender og føtter. Hvert ben i min kropp kan jeg telle, folk stirrer på meg med skadefryd. Min kraft er uttømt som vann, alle mine ben har løsnet. Min strupe er tørr som et potteskår, og tungen klistrer seg til ganen. Du legger meg i dødens støv. Men, Herre, vær ikke langt ifra meg, skynd deg å hjelpe meg, du min styrke!”

Det finnes så mange som er spikret fast. Ikke bare de som er lenket til sengen eller de som ligger på intensivavdelingen, bundet i slanger og utlevert til maskiner. Selv fangene har i deres fengsler noen kvadratmeter bevegelsesfrihet. Det har ikke lenger de som er blitt voldtatt og de som er blitt torturert.

Enhver av oss er lenket fast på mange måter, avmektig, ufri, utlevert til angsten: spent i åket til et ukjært yrke, bundet til mennesker, som vi ikke orker eller som vi har vokst i fra, forpliktet i et ekteskap, som for lengst har gått i oppløsning, knyttet til konvensjoner og lover som ikke tar hensyn til det menneskelige. Ingen klarer å gjøre som den selv vil. Enhver når grensene til de egne muligheter.

Det er mye som vi ikke kan forsvare oss mot, og det er mye som vi ikke kan flykte fra.

Overalt ser vi bundne hender som rykker seg sår i lenkene. Hvem har hjertet til å dømme dem som i disse øyeblikk tviler på Gud? Til og med døden synes da å være en befrielse. Noen har lenket seg fast selv, i lidenskapens kjettinger eller skyld, som vedkommende ikke kan befri seg fra lenger. Man ville være fri, men henger nå fast og er blitt avhengig. Nettopp frihet krever binding.

Jesus lar seg spikre fast, binde fast, for at vi skal være fri. Han lar seg henrette for at vi ikke skal dømmes. Vi kan bli fri og reise oss opp, fordi han ligger i bakken.

For oss alle kommer det tider, der vi ikke kan gjøre noe lenger. Hvor ofte er foreldre nødt til å bli vitne til hvordan barn løper i fordervelsen. Men deres hender er lenket fast. De kan bare be – akkurat som Jesus. For oss alle kommer tiden, der vi ikke kan gjøre noe mer – bare holde ut. Selv å be er da kanskje nesten ikke mulig lenger. Og likevel skjer det noe.

Det er ikke sant at bare jobbing og slit er arbeid og at den som ikke kan jobbe er unyttig. Også å holde ut, å tåle og å be er krefter, som forandrer og frelser verden.

Jesus Kristus.

I det øyeblikket da du tilsynelatende ikke kan utrette noe lenger, da du er lenket fast, da gjør du det avgjørende:

Du frelser verdenen!

*Ikke da du underviste, har helbredet eller gjorde undere,
men nå frelser du til og med dine mordere.
Nå, når de tror at de har beseiret deg,
nå, når de tror at du er ferdig,
reiser du fredens og kjærlighetens rike.
Jeg ber deg for alle lidende,
gi dem kraft og tålmodighet.
La de erfare at deres lidelse ikke betyr at Gud er konkurs,
men at Gud er med dem.
Også for meg kommer tiden, da jeg ikke kan gjøre noe mer,
fordi mine hender og føtter er lenket fast.
Jeg har ikke tillit til at jeg kommer til å holde ut.
La meg da erfare, at du er der.
La meg nettopp da finne ny kraft i din korsfestelse.*

Tekst: Ferdinand Krenzer
Oversatt fra tysk av Rainer Irlinger